

ΣΙΚΕΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΟΝ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΝΤΕ ΛΑ ΦΟΡΤΟΥΝΑ

Ζούσε μιά φορά κι' έναν καιρό ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Δόν Τζιοβάννι ντέ λα Φορτούνα. Καθότανε σ' ένα ώραίο σπίτι και εώδευε πολλά λεφτά, γιατί ο πατέρας του, πεθαινόντας τάφους μεγάλη περιουσία. Εώδευε όμως τόσα, που γρήγορα έφαγε όλη του την περιουσία. Τότε αναγκάστηκε να πουλήση το σπίτι του. Κι' όταν του σπαθίκανε ολότελα τα λεφτά του, ο Δόν Τζιοβάννι κατάντησε ζητιανός.

Μιά μέρα καθώς περπατούσε σ' έναν μεγάλο δρόμο, αντίκωψε ένα όμορφο παλληκάρι. Αυτό το παλληκάρι δεν ήτανε παρά ο Όξοποδο ο ίδιος, ο Δόν Τζιοβάννι όμως δεν τ'όμαθε ποτέ αυτό.

— Ήθελες νάσωνα πλούσιος; ρώτησε ο Διάβολος το ζητιάνο μόλις τον είδε, νάχες ότι ήθελες και να περνούσες ώραία τη ζωί σου;

— Και βέβαια θα τώθελαι, άποκρίθη ο Δόν Τζιοβάννι.

— Πολύ καλά! Βλέπεις αυτό το πορτοφόλι; Όποτε χρειαστής λεφτά, δέν έχεις παρά να τ' άνοιξης και να του πής; Καλό μου πορτοφόλι, δόσε μου λεφτά! και το πορτοφόλι αυτό θα σου δώση τότε όσα θέλεις. Άλλά, άν θέλεις να στο δώσω, πρέπει να μου άποσχθής να μείνεις τρία χρόνια, τρεις μήνες και τρεις μέρες άπλυτος, αξούριστος, και χωρίς ν' άλλάξης ποτέ ρούχα. Άν μου το άποσχθής αυτό, το πορτοφόλι θάναί δικό σου. Κι' έτσι θάναί πάντα πλούσιος και θα κάνεις ότι θέλεις...

Ο Δόν Τζιοβάννι ούτε σκέφθηκε καθόλου τι χάλια θα είχε αυτά τα τρία χρόνια, τους τρεις μήνες και τις τρεις μέρες, που θάταν αναγκασμένος να μην πλένεται ποτέ του, να μην άλλάξη ρούχα, να μη χρενίξη τα μαλλιά του και να μη ξυρίξη τα γένια του. Σκέφτηκε μόνο ότι θα μπορούσε έτσι νάχη πάντα γεμάτη την τσέπη του και να χαιρέται όλα εκείνα που τόσο καιρό τώρα ά έστερειτο. Πήρε λοιπόν με χαρά το πορτοφόλι, έδωσε την ύπόσχεσί του στο παλληκάρι, το ευχαρίστησε, και τράβηξε το δρόμο του. Γρήγορα άρχισε να ζητά άπό το πορτοφόλι λεφτά έτσι χωρίς λόγο, χωρίς νάχη ανάγκη, μόνο και μόνο για γούστο, για να περνάη την ώρα του. Και κείνο τουδινε πρόθυμα όσα ήθελε. Άπό τη χαρά του, ούτε πρόσχεε καθόλου τι βρώμικος και έλεεινός καταντούσε. Αυτό όμως δε βάστηξε και πολύ, γιατί γρήγορα τα μαλλιά του γεμίσανε βρώμα και μεγαλώσανε τόσο που του σκεπαζανε τα μάτια του και τα ρούχά του καταντήσανε κουρέλια και πέφταν άπό πάνω του...

Μιά μέρα που βρισκόταν όπως πάντα σ' αυτά τα χάλια ο Δόν Τζιοβάννι, έτυχε να περάση άπ' έξω άπό το μεγάλο έδος πλουσίους. Ήτανε λιακάδα, κι' ο Τζιοβάννι για να λιαστή, κήθηκε στο σκαλιά του. Σε λίγο όμως τον είδε μιά δούλα του σπιτιού, και ελε στον άφέντη της να πάη να διώξη άπό κεί το βρωμερό ζητιάνο που καθότανε στα σκαλιά και βρώμιζε τον τόπο.

Ο νοικοκύρης του σπιτιού βγήκε έξω και φώναξε του Δόν Τζιοβάννι άπό μακριά, γιατί συχαινότανε να πάη κοντά του:

— Βρωμέρε ζητιάνε, σήκω γρήγορα και φύγε άπό δω!

— Μπορούσες να μου μλήσης πιό όμορφα, του ελε ο Δόν Τζιοβάννι. Δέν είμαι ζητιάνος. Άν ήθελα, μπορούσα να σ' έκανα νάφευγες άπ' αυτό το σπίτι.

— Μπα; έκαμε γελώντας ο νοικοκύρης του σπιτιού. Άλήθεια; Κι πώς θα τώκανες αυτό;

— Μου το πουλάς το σπίτι σου; τον έρώτησε τότε ο Δόν Τζιοβάννι. Τ' άγοράζω άμέσως!

— Ω, μ' αυτός ελε και τρελλός, ελε μέσα του ο άλλος. Άς του πω πώς το πουλάω, και δούμε τι θα κάνει.

Και δυνατά του ελε: Πολύ καλά, το πουλάω το σπίτι μου. Κι' άφοψ θέλεις να το πάρης, έλα μαζί μου. Θα πάμε σ' ένα συμβολαιογράφο να μās κινή το συμβόλαιο!

Ο Δόν Τζιοβάννι τον άκολούθησε και το συμβόλαιο έγινε. Συμφώνησαν λοιπόν να πουλήση ο πλούσιος εθγενής το σπίτι του στο Δόν Τζιοβάννι, κι' ο Δόν Τζιοβάννι να τον πληρώση σε όχτω μέρες.

Μόλις έφυγε άπό το συμβολαιογραφείο, ο Δόν Τζιοβάννι πήγε σ' ένα ξενοδοχείο κι' εκεί νοίκιασε δυό μεγάλα δωμάτια. Στάθηκε μπρός στο ένα άπ' αυτά, και ελε στο πορτοφόλι του:

— Καλό μου πορτοφόλι, δώσε μου λεφτά! Θέλω ν'ά μου γεμίσης όλη αυτή την κάμαρα χρυσάφι!

Κι' σε όχτω μέρες ή κάμαρα ήταν όλη γεμάτη λίρες. Κι' όταν ο άλλος ήρθε στο ξενοδοχείο για να πληρωθής ο Δόν Τζιοβάννι τον έμπασε μέσα στην κάμαρα πουτανε γεμάτη χρυσάφι και τούπε:

— Νά, πάρε όσα θέλεις...

Ο άλλος έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα μπροστά σ' αυτό το έκθαμβωτικό θέαμα. Ελε κάνει όμως το συμβόλαιο και δέν μπορούς να πη τίποτα. Άναγκάστηκε λοιπόν να παρη τα λεφτά και να πάη να βρή άλλο σπίτι για να καθήση Κι' ο Τζιοβάννι άφησε το ξενοδοχείο και πήγε και καθισε στο ώραίο μεγάλο του πλουσίους.

Σιγά - σιγά όμως ή φήμη του πλούτου του έφτασε και στο βασιλιά τ' αυτή. Κι' επειδή έτυχε αυτή την εποχή να βρισκείται σε δυσχέρεια οικονομική κι' αυτός, ο βασιλιάς έστειλε να ποίνε του Τζιοβάννι να του δανείση ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Ο Δόν Τζιοβάννι έστειλε του βασιλιά την ίδια μέρα ένα μεγάλο κάρρο με σακιά γεμάτα χρυσάφι.

— Ποιός νάν' αυτός ο Δόν Τζιοβάννι ντέ λα Φορτούνα; ρώτησε ο βασιλιάς, όταν είδε το θησαυρό. Αυτός ελε πολύ πείο πλούσιος άπό μένα!

Ο βασιλιάς τότε κράτησε τα χρήματα που χρειάζότανε και έδωσε διαταγή να στείλουνε πίσω τα υπόλοιπα στο Δόν Τζιοβάννι. Αυτός όμως δέν καταδέχθηκε να πάρη τίποτα πίσω.

— Πέσε του βασιλιά, ελε στον άνθρωπος που τούφεραν πίσω τα χρηματά του, ότι ποτέ δε θα καταδεχόμουναι να πάρω τίποτα άπ' ότι τους ελα πίσω. Έγώ δέν του τάδωσα δανεικά, έγω του τα χάρισα. Μου κοφί ετσι πολύ αυτόπου μου κάνει. Πηγαίνετε τον τα λοιπόν πάλι στο παλάτι. Κι' άν σας πη πώς δε θέλει να τα κρατήση, κρατήσητε τα σείς. Ελε δικά σας!

Οι άνθρωποι του βασιλιά φύγανε τότε και είπανε του άφέντη τους, τι τους ελε πει ο Δόν Τζιοβάννι. Ο βασιλιάς τάχασε και άρχισε ν' άπορη όλοένα περισσότερο ποιός ήταν αυτός ο Δόν Τζιοβάννι και πώς мүόρεσε να γίνη τόσο πλούσιος. Τέλος ελε της βασιλίσσας:

— Άκουσε, γυναίκα, αυτός ο άνθρωπος μās φέρθηκε πολύ καλά και μās έχει ύποχρωται. Φαίνεται πολύ καλός και πολύ φιλότιμος άνθρωπος. Ήθελα λοιπόν να τον άρραβωνιάζαμε με τη μεγαλύτερη μας κόρη!

Η βασίλισσα ευχαριστήθηκε με την ιδέα αυτή του βασιλιά, και έστειλαν άμέσως έναν ύπρητη να πάη στο Δόν Τζιοβάννι το σπίτι και να του πη πως ο βασιλιάς ιούδνε την κόρη του γυναίκα.

— Πες στον Μεγαλειότατον ότι τον ευχαριστώ πολύ και δέχομαι ταπεινά τη μεγάλη τιμή που μου κάνει, ελε ο Δόν Τζιοβάννι στον άπεσταλμένο του βασιλιά.

Ο ύπρητης γύρισε στο παλάτι και τώπε του βασιλιά. Σε λίγο όμως ξαναπήγε πάλι στο Δόν Τζιοβάννι. Του ελε τότε ότι ο βασιλιάς τον παρακώλυσε ά του στείλη μιά εικόνα του, για να δούμε και πώς ελε αυτός ο άνθρωπος που ε τόσο πλούσιος και το ο γυναικόδωρος.

Όταν όμως έφερε ο ύπρητης την εικόνα του Δόν Τζιοβάννι στο παλάτι και την έδωσε της βασιλοπούλας να τη δη, ή βασιλοπούλα την πέταξε μακριά και έβαλε τις φωνές:

— Τι; έγω να πάρω άντρα μου αυτό το βρωμερό ζητιάνο; Ποιέ! Ποιέ!

— Ω, παιδί μου, της ελε τότε ο βασιλιάς. Πώς μπορούσα ποτέ να σκεφθώ πως αυτός ο πλούσιος Δόν Τζιοβάννι θαχε τέτοια χάλια; Δυστυχώς όμως έχω δώσει πιά το λόγο μου, και δέν μπορεί να γίνη τίποτα για σένα. Τελείωσε! Πρέπει να τον πάρης άντρα σου γιατί άλλωτώς θα σε σφάζω.

— Όχι πατέρα! Αυτό δε γίνεται! Μπορεί να μου κόψης το κεφάλι άν θέλης, αλλά να πάρω αυτόν τον βρωμέρη άντρα μου, ποτέ!

Ο βασιλιάς θύμωσε και τράβηξε το σπαθί του.

Τότε πήρε το μέρος της κόρης της κι' ή βασίλισσα, κι' άρχισε να μαλώνη και να βρίζη άσχημα τον άντρα της, που έδωσε έτσι το λόγο του, χωρίς να ξερη. Όταν όμως είδε τη στενωχώρια του βασιλιά ή δούερη, ή μικρότερη του κόρη, ήρθε κοντά του και του ελε:

— Πατέρα, μη στενωχω είαι τόσο πολύ. Άφοψ έδωσες πειά το λόγο και δέν μπορεί να γίνη τίποτ' άλλο, παίρνω έγω άντρα μου τον Δόν Τζιοβάννι!

Ο βασιλιάς άγκάλιασε τότε την κόρη του, την ευχαρίστησε και τη φίλησε. Η μητέρα της όμως και ή άδερφή της την κορόιδευαν.

Σε λίγες μέρες ο βασιλιάς έστειλε τους ανθρώπους του να ρωτήσουνε τον Δόν Τζιοβάννι ποιά μέρα ήθελε να ορίσουνε να γίνη ο γάμος, για να έτοιμάσουνε τα προικια της βασιλοπούλας.

— Όχι άκόμα, ελε ο Δόν Τζιοβάννι. Πρέπει να παράσουνε δυό μήνες, γιατί θέλω κι' έγω να έτοιματώ.

Αυτό τώπελο ο Δόν Τζιοβάννι γιατί σ' ένα μήνα τ' έλειψαν τα τρία χρόνια, οι τρεις μήνες κι' οι τρεις μέρες που έπρεπε να μείνη άχτέριστος, αξούριστος, άκούρευτος κι' άπλυτος. Χρειάζόταν όμως ένα μήνα ολόκληρο για να βγάλη άπό πάνω του τη βρώμα πουχε μαζίφει όλ' αυτά τα τρία χρόνια. Κι' όταν τελείωσαν τα τρία χρόνια, οι τρεις μήνες κι' οι τρεις μέρες, ο Δόν Τζιοβάννι ξύρισε τα γέναια του, έκοψε τα μαλλιά του, έκαμα τα κουρέλια του και μπήκε σ' ένα λουτρό κι' έβαλε ά-θρόψους να τ' άλλάζουνε μέρα νύχτα νερό. Τέλος, άμα νόμισε πως έφυγε όλη ή βρώμα άπό πάνω του, και καθάρισε πειά το σώμα του, βγήκε άπό το λουτρό. Μόλις

Ο βασιλιάς τράβηξε το σπαθί του...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Θ. Φ.

Λίαν διακοσμητική ή παρυσία της πού'σας προδιαθέτει και αυτό κυρίως όφείλεται στην άριστοκρατικότητα που διακρίνει την νεαράν δεσποινίδα, και σε μία άνατροφή έκτάκτως έπιμελημένη—τι τή θέλω το μεταξωτό φόντο συντελεί εις τή να φαίνεται ώριώτερο τή φόρεμα τή ίδιο συμβαίνει και με τούς άνδρους: ένα καλό και εύγενικό έσωτερικό ελεο ό ασφαλέστερος τρόπος να φαίνεται ναείνε συμπαθητικός, χαριτωμένος, εύμορφος. Αυτό λοιπόν συμβαίνει με την άνωτέρω έκλεκτήν δεσποινίδα και εις τή άνωτέρω άκριβώς προτέρημα όφείλει τās πλήρεις θαυμασιμύ κρίσεις που προκαλεί τή πέρασμά της. Ός φυσιογνωμία λεπτότατη και έλκυστική. Η μόρφωσις της έξαιρητική. Λίαν φίλεργα απόδειξις τούτου είνε ότι είνε κάτοχος λαμπράς θέσεως και εργάζεται με πολλή επιθεσιότητα εις τās πλέον έκλεκτάς κοσμικάς συγκεντρώσεις, άγαπά πολύ τόν χορό και ντύνεται πολύ άπλά και με γούστο.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αί ύπαίθρια δεξιώσεις εύρίσκονται εις ορκόρ έπιτυχίας βεράντες, ταράσες, κήποι, φωταγωγούνται, διακοσμούνται, διαρρυθμίζονται εις αίθουσας, με παρσβάν λαπωνέζικα, με άναπαυτικάς κρεττόνινες πολυθρόνες με χρώματα έκτυφλωτικά, ντιβάνια κοκέτια, γλάστρες, λουλουδία, τραπέζια, μεταξοτά καλύμματα, λάμπες με άμπαζούο, συντελούν σε φαντασμαγορικόν σύνολον.

— Τήν παρελθούσαν Τετάρτην ταράσσει—πάρτυ παρά τή κ. και τή κ. Ι. Γουπά η. Διάκοσμος έξαιρετικά καλαίσθητος. Η οικοδέσποινα κομψοτάτη φέρουσα τουαλέτταν θαύμα ιδέσθαι, μουσελίνα ρός με δαντέλλα στόν τριτο τόνο.

— Άρκετά τραπέζια μπριζζί συγκεντρώνουν τīs πλέον φανατικές θιασώιδας τού μπριζζί.

— Τό χορευτικόν τερρόν εν άπαρτία. Διακρίνομεν διδα Α. Γεωργιάδη πολύ άμορφη με ζωρζέτ κίτρινη, διδα Ντέλλυ Δειμέζη τουαλέττα ιδιότυπη δσον και ώραιάν λευκή ζωρζέτ, κεντριμένα λουλούδια πολύχρωμα, δις Μιτσαντή πολύ σικ με τουαλέττα κόκκινη, ζωρζέτ πρφέ στον ίδιο τόνο, που σημητίζαν κάτι άσφαφερό κόκκινα λουλούδια, εις Διαναντοπούλυ μουσελίνα και δαντέλλες άρξαντώ, σε φόντο ρός, κ. Ζαρίφη τουαλέττα μαύρ ρός, δις Μίγκλη τουαλέττα έξαισία από λευκή δαντέλλα σε ρός φόντο, δις Α. Φορέστ γαριτωμένο σύνολον ρός κρέπ ρομαίν και μαντώ όμοιόχρωμον, δις Σκανοβή τουαλέττα άκαταγώνιστον, σαρτζέσι σιφφόν με κρόσσια στην αυτή άπόχρωσιν.

— Καί οι κ. κ. Α. Γεωργιάδης Χαριτάκης, Σκανοβής, Νικολαΐδης Πετροκόκκινος, Κοιζής, Διαναντοπούλος, Φορέστης κ. ά.

— Τήν παρελθούσαν Δευτέραν μασίτζα σε όλιγάρθμον φιλικό κύκλον παρά τή κ. και τή κ. Αίμ. Φραντζή. Η οικοδέσποινα λίαν ζεργνή συνουμλήτρια, έφωεν κομψοτάτην τουαλέττα.

— Μεταξύ τών κςκλημένων ήσαν κ. και κ. Κ. Πάλλη, κ. και κ. Γ. Μακκά, κ. Σακαριαγιά, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλυ, κ. κ. Μπενάκης, Παπεσώνης κ. ά.

— Τό παρελθόν Σάββατον δεξιώσεις μπριζζί παρά τή κ. και τή κ. Γ. Μακκά. Η οικοδέσποινα έκτάκτως περιποιητική και εύχάριστη προς όλους.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ίακ. Νεγροπόντη, κ. και κ. Π. Χέλυμ, δις Μ. Κυριακίδη, δις Χασιάτη, δις Μ. Ράλλη και οι κ. κ. Α. Βασιλειδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκτάκτως σικ και πολύ κομψή η συγκέντρωσις τής παρελθούσης Πέμπτης εις τή Παβιγιόρ—ρός.

— Μιά συντροφία άποτελουμένη από κομψότατες κυρίες και κύριοι οι όποιοι προφανώς ήσαν Άγγλοι και φορούσαν λευκά λινά σμόκιν και μαύρα πανταλόνια. Οι μουσικοί έφορούσαν έπίσης λευκά σμόκιν, και η όμοιότης τού ντυσίματος συντελοούσεν σε χιουμοριστικάς κρίσεις.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ίακ. Νεγροπόντη, κ. και κ. Π. Χέλυμ, δις Μ. Κυριακίδη, δις Χασιάτη, δις Μ. Ράλλη και οι κ. κ. Α. Βασιλειδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκτάκτως σικ και πολύ κομψή η συγκέντρωσις τής παρελθούσης Πέμπτης εις τή Παβιγιόρ—ρός.

— Μιά συντροφία άποτελουμένη από κομψότατες κυρίες και κύριοι οι όποιοι προφανώς ήσαν Άγγλοι και φορούσαν λευκά λινά σμόκιν και μαύρα πανταλόνια. Οι μουσικοί έφορούσαν έπίσης λευκά σμόκιν, και η όμοιότης τού ντυσίματος συντελοούσεν σε χιουμοριστικάς κρίσεις.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ίακ. Νεγροπόντη, κ. και κ. Π. Χέλυμ, δις Μ. Κυριακίδη, δις Χασιάτη, δις Μ. Ράλλη και οι κ. κ. Α. Βασιλειδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκτάκτως σικ και πολύ κομψή η συγκέντρωσις τής παρελθούσης Πέμπτης εις τή Παβιγιόρ—ρός.

— Μιά συντροφία άποτελουμένη από κομψότατες κυρίες και κύριοι οι όποιοι προφανώς ήσαν Άγγλοι και φορούσαν λευκά λινά σμόκιν και μαύρα πανταλόνια. Οι μουσικοί έφορούσαν έπίσης λευκά σμόκιν, και η όμοιότης τού ντυσίματος συντελοούσεν σε χιουμοριστικάς κρίσεις.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ίακ. Νεγροπόντη, κ. και κ. Π. Χέλυμ, δις Μ. Κυριακίδη, δις Χασιάτη, δις Μ. Ράλλη και οι κ. κ. Α. Βασιλειδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκτάκτως σικ και πολύ κομψή η συγκέντρωσις τής παρελθούσης Πέμπτης εις τή Παβιγιόρ—ρός.

— Μιά συντροφία άποτελουμένη από κομψότατες κυρίες και κύριοι οι όποιοι προφανώς ήσαν Άγγλοι και φορούσαν λευκά λινά σμόκιν και μαύρα πανταλόνια. Οι μουσικοί έφορούσαν έπίσης λευκά σμόκιν, και η όμοιότης τού ντυσίματος συντελοούσεν σε χιουμοριστικάς κρίσεις.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ίακ. Νεγροπόντη, κ. και κ. Π. Χέλυμ, δις Μ. Κυριακίδη, δις Χασιάτη, δις Μ. Ράλλη και οι κ. κ. Α. Βασιλειδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκτάκτως σικ και πολύ κομψή η συγκέντρωσις τής παρελθούσης Πέμπτης εις τή Παβιγιόρ—ρός.

— Μιά συντροφία άποτελουμένη από κομψότατες κυρίες και κύριοι οι όποιοι προφανώς ήσαν Άγγλοι και φορούσαν λευκά λινά σμόκιν και μαύρα πανταλόνια. Οι μουσικοί έφορούσαν έπίσης λευκά σμόκιν, και η όμοιότης τού ντυσίματος συντελοούσεν σε χιουμοριστικάς κρίσεις.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ίακ. Νεγροπόντη, κ. και κ. Π. Χέλυμ, δις Μ. Κυριακίδη, δις Χασιάτη, δις Μ. Ράλλη και οι κ. κ. Α. Βασιλειδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκτάκτως σικ και πολύ κομψή η συγκέντρωσις τής παρελθούσης Πέμπτης εις τή Παβιγιόρ—ρός.

— Μιά συντροφία άποτελουμένη από κομψότατες κυρίες και κύριοι οι όποιοι προφανώς ήσαν Άγγλοι και φορούσαν λευκά λινά σμόκιν και μαύρα πανταλόνια. Οι μουσικοί έφορούσαν έπίσης λευκά σμόκιν, και η όμοιότης τού ντυσίματος συντελοούσεν σε χιουμοριστικάς κρίσεις.

— Παρευρέθησαν κ. και κ. Κάρταλη, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Κατσιογιάννη, κ. και κ. Ίακ. Νεγροπόντη, κ. και κ. Π. Χέλυμ, δις Μ. Κυριακίδη, δις Χασιάτη, δις Μ. Ράλλη και οι κ. κ. Α. Βασιλειδης, Θεοδότης κ. ά.

— Έκτάκτως σικ και πολύ κομψή η συγκέντρωσις τής παρελθούσης Πέμπτης εις τή Παβιγιόρ—ρός.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

Η ΠΡΟΣΜΟΝΗ

ΤΗΣ ANNY NTE PEN

...Σήμερα έδιωξα για όλη την ημέρα τή γριά χαριτίσσια που με άπηρετεί. "Ηθέλα νάμια μονάχη μου μαζί σου, μες στην άγρια γωνιά αυτή της φύσης...

Τήν είχαμε άνακαλύψει μαζί... πάνε τώρα τρία χρόνια. Θυμάσαι; Μιά μέρα που είχαμε πάρει ένα τραίνο, στην τύχη, για να πάμε όπονοδήποτε, κάπου όχι μακρρά...

Μα ή γοητεία της όμορφης αυτής τοποθεσίας που άνακαλύψιμε μέσα στο δάσος, με τή χαμηλά σπιτάκια της που είταν κρυμμένα μες στο φυλλάματα των δέντρων, με τή παχιά χορτάρινα χαλί της κάτω απ' τις καστανιές (θυμάσαι; συχνά λοζοδρομούσαμε για να μην πατήσουμε άνάω τους), ή βαθειά μρωδιά της νοτισμένης γής, τού χορταριού, και της ρετινάς των δέντρων τόσο σε είχαν μεθύσει, που δεν ήθελες να φύγομε πιά από κει.

Τώρα που ήσαν οι διακοτιές, συλλογιστικά τή όμορφο χάρη πουήεις κιάλας ξεχάσει, και να δεκαπέντε μέρες που ήθα δώ. Δεν ήθελες παρά μιά φορά μόνο... Χτές βρόδυ, μου φάνηκε πως δε πιά τή δύναμη ούτε μιά μέρα περισοότερο να σε περιτριβώ τίς. Μα σήμερα τή πρωή ζήπνησα χαρούμενη. Τό μεσημερι ήθσοον κοντά μου !..

Θέέ μου !Τι γρήγορα πέρασαν οι ώρες!

Εάν μιά άπ' τις συνηθιαμένες γωνιακούλες, ή μάλλον έπειδή βέβαια ή γυναικα που αγαπά έχει μέσα της έννοτιχα μάνας και καί οκλάβας, όλη μου ή ένγια πηγε, ξεροντάς σε λιχούδη, στο γευμα που θα σου πρόσφερα. Πήγα σιτή γεωργική άγορά και διάλεξα τή πιο ζουμερά ροδάκινα, τις πιο μυρωδάτες φρούδες, τή πιο γλυκό πεπόνι, μιά όμορφη χροπυμένη κρέμα που κουβάλλουσα σαν θισασρό μέσα σ' ένα πλινο δοχείο σκεπασμένο με άμπελλόφυλα και με χόρτα ύγρδ. Ύστερα φρόντισα ναβρω φρέσκα αυγά, κ' ένα κοτόπουλο τρυφερό...

Κι' όλ' αυτά τή κουβάλλουσα μονάχη μου, μέσα σ' ένα νοικοκυριστικο δίχτυ. Οι μανόβρες κι' οι γειτόνισσες, που μουρξιναν βλέμματα όσοποια κι' ειρανικά στην άρχη, κατέληξαν να κοιτάζουν με θαυμασμό τήν όμορφη αυτή Κουρία τήν τρυμνή στα κάισπρα, που ωστόσο ξέρει έτσι όμορφα και νοικοκυριστικά να φωνίζει.

Κι' έγώ που θα προτιμούσα να ζω με ψωμί και φρούτα παρά να ιτηναιώσω ένα αυγό, έγώ πουμια τόσο κιάετα σιτό λήπνια των χειρών μου, αφού άναφα μιά μεγάλη φωτιά από κλαδάκια, μπόπια, καθάλια, πέρασα σιτή ύοβλα τή κοτόπουλο, καλύτερα ίσως από μιά καλή μαγειρίσσια. "Α ! Τί περήφραν που είπον για τή έργο μου ! "Επερε να με δης σαν κοίταξα με ίκανοποίηση και φιλοδοξία, όπως θα κοιτάζε ένας ζωγράφος τόν καλύτερο του πίνακα, τούς ώραιούς χρωματισμούς που έπερε τή πουλί που με τόση προσοχή άλειψα — ναι, μη σου φανή παράξενο αυτό — άλειψα ή ίδια κάθε τόσο με φρέσκο βούτυρο...

Στή οικία της άκακίας και των φυλλάματάτων, έστρωσα τή τραπέζι, γεμίζοντάς τή λουλούδι.

...Κι' όταν σκολιστικά με τή φρέμα μου, εκείνο που ξέρω πως προτιμάς, τή σιγνή που πηγαίνα να καρφώσω ένα τριαντάφυλλο στο μαλλιά μου, χωρίς να ξέρω κ' ή ίδια τή γιατί, φρεκίασα. Τά χέρια μου είταν τόσο παγωμένα, που πήγα και ύπλωσα σιτή χόβολη που είχε άπομεινει άπ' τή κλαδάκια. Είνε μιά τρέλλα, με τή ζέση που κάνει ! Για τή οβύση την άκαθόριστα άνησυχία που κρύβουε όλο τή εινε μου, τήν όμύλη που μου φαινόταν πως σκεπάζε όλα τή πράγματα, έρεφα σιτόν φρεχτη τεύ κήπου. "Α ! πίοο είλα άνάγκη νάντικρύσω τήν σιλουέττα σου, κει πέρα, σιτό γύρισμα τού δρόμου !..

Τό σφύριγμα τού τραίνου που σταματιώσε, άντι να διώξη τόν τρόπο μου άντίχησε μες σιτη καρδιά μου, σαν κραυγή άπογνώσεως... Φοβάμαι, φοβίμαι, γιατί !... Γυρίζω άλλοτ τή μάτια, για τή να υπ δώ τόν κοιτούσ, ξέρεκι ποιόν λβω, τόν πλεγγραφοκισιτή. Άνεβαίνει άργά τή δρομάκι πουρχεται παράλληλα σιτό δρόμο τού σταθμού σκουπίζοντάς τή μετώπ του. Θάλεω κανένας πως έρχεται προς τή δώ !.. Δεν εν' άλληθε δμως αυτό, δεν ενε έτσι !... "Ελα, πές μου γρήγορα, να με ήσυχάσεις... "Α ! Θεέ μου ! "Εκανε ένα σμπετό, με ειδη, και μου δείχνει με τή χερίψωμένο ένα πλεγγραφήμα καταχαρούμενος σαν σκολογιετία πως τόν προσμένει ένα ποίηρι κρασί... Μου τή δίνει. Τό διαβάζω. "Ω, τή γράφει !

«Αναγκάζομαι παραμείνω τελευταίαν σιτημήν. Φιλιά.»

Ό γέρος με κοιτάζει, κατάπληκτος— ξεχνώ να τού δώσω τή ποίηρι του, με τού φωνάζω μ'ένα γέλιο σφουριχτό που κάνει να τραντάζεται τή ήμερο σπιτή γεμίζοντάς τή μενι όρόβρο τρελλό: "Εμπρός... Πάρ' τή δλα... Τό κοτόπουλο, τόν πεπόνι, τήν όμορφη κρέμα, τή φρούτα... Δεν πεινώ πιά, δε θέλω τίποτ άπό όλ' αυτά... Γιε δέ, τή χερσούμενη που είμαι ! Κανένας δε δάρεθ για τή γεύμα !

Μου μένει άκόμα ή δύναμη να τού δώσω και τή δίχτυ για τή φώνια, και τρέχω να λωθώ σιτη κάμαρη μου, όπου κλάω με λυγμούς, άπελπισμένη, χαμένη, με τή κεφάλι χομένο στο μαξιλάρια τού κρεβατιού... Μετ. "Αρ.